

JUSTITSMINISTERIET

Civilafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 17. november 2016
Kontor: Procesretskontoret
Sagsbeh: Louise Falkenberg
Sagsnr.: 2016-0037-0162
Dok.: 2131496

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om ændring af retsplejeloven (L 20), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 2. november 2016. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lisbeth Bech Poulsen (SF).

Søren Pind

/

Lars Solskov Lind

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af retsplejeloven (L 20):

”Kan ministeren redegøre for, hvordan ministeren vil sikre, at en part i en civil retssag ikke kan blive ved med at indkalde nye sagkyndige til at belyse en sag og derved fordyre og forlænge retssagen? Og vil ministeren i den forbindelse sætte en maksimumsgrænse for antal sagkyndige i en sag?”

Svar:

Det foreslås med lovforslaget, at parterne i en retssag får udvidede muligheder for at få to (eller flere) skønsmænd med den samme faglige baggrund til at besvare det samme spørgsmål.

Det vil være op til retten at vurdere, om det i det enkelte tilfælde på grundlag af sagens og skønstemaets karakter vil være hensigtsmæssigt at udpege flere skønsmænd til at besvare de samme spørgsmål. Det vil i den forbindelse bl.a. skulle indgå i rettens overvejelser, om sagen kan ”bære” den fordyrelse, det indebærer, at der udpeges flere skønsmænd. Det gælder ikke mindst i de tilfælde, hvor kun den ene af sagens parter ønsker flere skønsmænd udpeget.

Lovforslaget indebærer endvidere, at parterne i en civil sag får mulighed for at erstatte eller supplere syn og skøn med sagkyndige erklæringer, som parterne hver især indhenter, efter at retssagen er anlagt. Det er en forudsætning, at retten giver tilladelse hertil. Der indføres således ikke med lovforslaget en ubegrænset, generel adgang for parterne i civile sager til at indhente og fremlægge erklæringer, som parterne har indhentet hos egne eksperter, efter at sagen er anlagt.

Som det også fremgår af den vedlagte samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 2 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende lovforslaget, er det endvidere en forudsætning for at anvende ensidigt indhentede sagkyndige erklæringer, at parterne er enige om at anmode retten om tilladelse hertil. Dette betyder, at parterne skal være enige om, at sagen kan ”bære” den fordyrelse, som det typisk vil indebære, at der anvendes sagkyndig bistand fra egne eksperter.

Det er naturligvis vigtigt, at retten i de tilfælde, hvor den har givet tilladelse til, at parterne kan erstatte eller supplere syn og skøn med sagkyndige erklæringer indhentet fra egne eksperter, har fokus på sagens fremdrift,

f.eks. ved at fastsætte frister for afgivelse af de sagkyndige erklæringer. Retten vil også skulle påse, at der ikke bliver tale om unødigt eller overflødig bevisførelse, jf. retsplejelovens § 341.

Efter min opfattelse bør den konkrete vurdering af, i hvilket omfang der i det enkelte tilfælde kan anvendes sagkyndige beviser, overlades til retten, der ved sin afgørelse vil kunne tage de relevante forhold, herunder bl.a. hensynet til sagens fremdrift, i betragtning. Jeg mener derfor ikke, at det er hensigtsmæssigt, at lovgiver fastsætter f.eks. maksimumgrænser for anvendelse af sagkyndige beviser i retssager.